

RETEN I VIBORG DOM

afsagt den 29. september 2021

Sag BS-17121/2020-VIB

A
(advokat Kristian Torp Jensen)

mod

B
(advokat Christian Beck Asmussen)

Denne afgørelse er truffet af dommer Per Kiel Lauritsen.

Sagens baggrund og parternes påstande

Sagen er anlagt den 24. april 2020, og drejer sig om, hvorvidt A har krav på tilbagebetaling af for meget udbetalt patienterstatning.

Sagsøgeren, A, har fremsat følgende påstand:

Sagsøgte skal betale kr. 1.134.408,18 med tillæg af renter fra den 18. december 2019 til A,

Subsidiært påstås kravet forrentet fra den 4. januar 2021, mest subsidiært fra indgivelse af stævning.

Sagsøgte, B, har fremsat påstand om frifindelse.

Oplysningerne i sagen

Det fremgår af sagen, at Patienterstatningen den 21. september 2015 traf afgørelse om, at Bs skade i form af følger ved rygoperation den 26. juni 2009 samt ikke-optimale re-operationer var omfattet af lov om klage- og erstatningsadgang inden for sundhedsvæsenet (i det følgende KEL) § 20, stk. 1, nr. 1.

Det er ubestridt, at denne anerkendelsesafgørelse ikke blev påklaget af parterne.

Patienterstatningen behandlede herefter spørgsmålet om udmåling af erstatning, og traf den 14. oktober 2016 afgørelse om, at B var berettiget til erstatning på 1.076.288 kr., og at beløbet ville blive udbetalt af A inden 1 måned. Afgørelsen var ledsaget af en ankevejledning, hvoraf fremgår:

"... Ankevejledning

Hvis du ikke har fået fuldt medhold, kan du anke afgørelsen til Ankenævnet for Patienterstatningen.

A og andre med retlig interesse i sagen kan også anke afgørelsen.

Ankenævnet skal modtage din anke, inden der er gået 3 måneder, fra du har modtaget denne afgørelse.

Ankenævnet kan være enig i afgørelsen eller ændre den, så erstatningen forhøjes eller nedsættes. Ankenævnet kan også ændre den oprindelige afgørelse, så hele erstatningen bortfalder og skal betales tilbage.

..."

A fremsendte udbetalingsbrev af 11. november 2016 til B, og det fremgår heraf:

"...

Vi indsætter på jeres klientkonto i C Bank – 7831 1181453 – kr. 1.134.408,18 i godtgørelse, jf. Patienterstatningens afgørelse af 14. oktober 2016.

...

Erstatningsbeløbet forfalder til udbetaling umiddelbart efter afgørelsen.

Ankefristen på 3 måneder er således ikke udløbet. Beløbet er derfor udbetalt med forbehold for, at beløbet ved eventuel anke kan reduceres. Dette betyder, at hvis A, Forsikringsenheden, hospitalet eller I selv anker sagen, og Ankenævnet for Patienterstatningen nedsætter erstatningen, så skal det for meget udbetalte beløb tilbagebetales.

..."

Begge parter påklagede afgørelsen til Ankenævnet. A gjorde i den forbindelse principalt gældende, at behandlingen havde fulgt erfarene specialiststandard, jf. KEL § 20, stk. 1, nr. 1, subsidiært at de varige mén var mindre end de fastsatte 20%, og at erhvervsevnetabet var mindre end de fastsatte 35%

Ankenævnet traf den 10. juli 2017 afgørelse om, at B ikke var påført en skade ved behandlingen, og nævnet ophævede derfor Patienterstatningens afgørelse af 14. oktober 2016. Det fremgår af Ankenævnets afgørelse blandt andet:

"...

Begrundelse for afgørelsen

I denne sag har hverken B eller A klaget over Patienterstatningens afgørelse af 21. september 2015

Ankenævnet har kun modtaget en rettidig klage over fastsættelsen af erstatningen for den anerkendte behandlingsskade.

Selvom der ikke er klaget over en tidligere delafgørelse, hvor Patienterstatningen har anerkendt en behandlingsskade, kan ankenævnet efter retspraksis ændre denne afgørelse til skade for patienten.

Ankenævnet for Patienterstatningen behandlede Bs sag på et møde den 20. juni 2017 og sendte derefter et udkast til afgørelse. Ankenævnet har herefter truffet endelig afgørelse i sagen.

Vurdering af ansvarsgrundlaget

Ankenævnet vurderer, at B ikke har ret til erstatning, jf. § 19, stk. 1, og § 20, stk. 1, i klage- og erstatningsloven.

B er ikke påført en behandlingsskade ved behandlingen på Aarhus Universitetshospital, Aarhus Sygehus den 26. juni 2009 og frem.

..."

B blev endvidere vejledt i afgørelsen om søgsmålsfristen på 6 måneder, og han indbragte herefter afgørelsen rettidigt for retten. Sagen blev sluttet af retten den 3. september 2019 efter, at B havde hævet sagen.

A anmodede ved brev af 18. november 2019 om tilbagebetaling af de udbetalte 1.134.408,18 kr. med betalingsfrist til den 16. december 2019.

Det fremgår af sagen, at B gjorde indsigelse mod tilbagesøgningen, og at A, den 28. januar 2020 sendte mail til hans advokat, D, hvoraf fremgår blandt andet:

"...

Jeg har flyttet forfaldsdatoen på faktura 744-3959 til 0401.2021 så der ikke udskrives rykkere i en periode. Hvis der ikke er faldet en aftale på plads inden denne dato kan vi flytte den yderligere.
..."

Forklaringer

B har forklaret, at han er 60 år, og har arbejdet som eksportchauffør i 25 år indtil 2007. Han fik nakkesmerter, og blev opereret herfor i sommeren 2009. Operationen forløb imidlertid ikke godt, idet han havde flere smerter end før operationen, således at han måtte modtage hjemmehjælp. Han blev re-opereret året efter, og fik indopereret et stativ i nakken, men fik en nerveskade, der medførte, at han fik endnu flere smerter. Han blev efter yderligere et halvt år opereret igen, men fik det stadig dårligere. Det er hans opfattelse, at det skyldtes operationen, og han kan stort set ingenting i dag.

Han fik udbetalt erstatningen på omkring 1,1 mio. kr. fra A, men tænkte ikke, at beløbet kunne reduceres eller bortfalde helt, da A ikke havde påklaget anerkendelsesafgørelsen. Han ankede afgørelsen, idet han mente, at erstatningen for méngrad og erhvervsevnetab var for lav. Han har fortsat meget store smerter efter operationerne.

Parternes synspunkter

A har i sit påstandsdokument anført følgende:

" ...

Anbringender

Det bemærkes indledningsvist, at der ikke mellem parterne er uenighed om opgørelsen af påstandsbeløbet bortset fra spørgsmålet om beløbets forrentning.

Sagen handler således alene om, hvorvidt A er berettiget til at tilbagesøge beløbet (om betingelserne for *condictio indebiti* er opfyldt), samt om As tilbagesøgningskrav er forældet.

Condictio indebiti

Baggrunden for sagen er, at Patienterstatningen den 21. september 2015 vurderede, at sagsøgte var blevet påført en patientskade omfattet af lov om klage og erstatningsadgang inden for sundhedsvæsenet (KEL), jf. bilag 1.

Patienterstatningen har efterfølgende den 14. oktober 2016 truffet afgørelser om opgørelse og udbetaling af erstatning med i alt kr. 1.076.288,00 (bilag 2).

A påklagede rettidigt udmålingen til Ankenævnet for Patienterstatningen, der den 10. juli 2017 traf afgørelse om, at sagsøgte ikke var blevet påført en patientskade (bilag 5).

Denne afgørelse indbragte sagsøgte for domstolene ved sagsanlæg mod Ankenævnet for Patienterstatningen, men hævdede herefter sagen på baggrund af en udtalelse fra Retslægerådet.

Ankenævnet for Patienterstatningens afgørelse er med andre ord endelig, og retten kan således lægge til grund, at sagsøgte ikke havde ret til det omtvistede beløb.

I mellemtiden havde A, i overensstemmelse med den dagældende lov om klage- og erstatningsadgang inden for sundhedsvæsenet, § 33, stk. 4, udbetalt erstatningen (inklusive renter som redegjort for i stævningen), og A er derfor hensat til at søge beløbet tilbagebetalt som følge af Ankenævnet for Patienterstatningens afgørelse.

Reglerne om *condictio indebiti* i patientskadesager er fastlagt af Højesteret i 3 domme fra 2016 og 2018, hhv. U 2016.3276 H, U 2018.1149 H og U 2018.1156 H.

Ved disse domme har Højesteret fastslået, at "det beror på en selvstændig vurdering, om en region kan kræve tilbagebetaling" (U 2016.3276 H), og at vurderingen heraf må foretages på baggrund af regionens kommunikation til borgeren i forbindelse med erstatningens udbetaling (U 2018.1149 H og U 2018.1156 H).

Ved de to afgørelser fra U 2018.1149 H og U 2018.1156 H fandt Højesteret, at en region var afskåret fra at kræve tilbagebetaling af et beløb, der var udbetalt med urette, *fordi* regionen "ikke tog et konkret forbehold [og] patienten derfor på tidspunktet for regionens udbetaling [havde] en velbegrundet forventning om, at hun havde ret til beløbet, og at dette ikke kunne kræves tilbagebetalt."

Efterfølgende har Vestre Landsret ved to utrykte afgørelser haft lejlighed til at vurdere, hvad der nærmere forstås ved det af Højesteret opstillede kriterium om "et konkret forbehold".

Ved dom af 25. september 2018 fandt Vestre Landsret, at følgende formulering udgjorde et forbehold, som regionen kunne støtte et krav om tilbagebetaling på:

Ankenævnet kan også ændre afgørelsen til skade for [...] så hun i mindre omfang eller slet ikke er berettiget til erstatning, og derfor helt eller delvist skal betale erstatningen tilbage.

Ved dom af 24. november 2020 stadfæstede Vestre Landsret en afgørelse fra Retten i Aalborg, hvor retten havde vurderet, at samme formulering udgjorde et forbehold, som regionen kunne støtte krav om tilbagebetaling på (patienten havde i denne sag opgivet sin indsigelse mod tilbagesøgningens berettigelse for landsretten):

”Endvidere gøres opmærksom på, at afgørelsen kan ankes til Ankenævnet for Patienterstatning enten af dig som skadelidte eller af Region [X].

Ankenævnet for Patienterstatningen kan tiltræde eller ændre afgørelsen. Hvis ankenævnet beslutter at ændre afgørelsen, kan dette ske til fordel for dig, så skaden anerkendes i videre omfang. Ankenævnet kan også ændre afgørelsen til skade for dig, så du i mindre omfang eller slet ikke er berettiget til erstatning, og at du derfor helt eller delvist skal betale skal betale erstatningen tilbage”.

Det bemærkes for fuldstændighedens skyld og med henvisning til det i sagsøgte påstandsdokument s. 2 øverst anførte om betydningen af, at A påklagede en *udmålingsafgørelse*, at Højesteret netop ved U 2016.3276 H fastslog, at Ankenævnet for Patienterstatningen under en klagesag om en konkret erstatningsudmåling af egen drift kan tage stilling til rigtigheden af den underliggende anerkendelse.

Det bemærkes samtidig, at den ovenfor nævnte dom af 25. september 2018 netop vedrørte en situation, hvor regionen først havde klaget over en udmålingsopgørelse. Vestre Landsret har således fastslået, at den af sagsøgte fremførte distinktion er uden betydning for tilbagesøgningsspørgsmålet.

I nærværende sag har A i forbindelse med erstatningens udbetaling taget følgende forbehold (bilag 4):

Ankefristen på 3 måneder er således ikke udløbet. Beløbet er derfor udbetalt med forbehold for, at beløbet ved eventuel anke kan reduceres. Dette betyder, at hvis A, Forsikringsenheden, hospitalet eller I selv anker sagen, og Ankenævnet for Patienterstatningen nedsætter erstatningen, så skal det for meget udbetalte beløb tilbagebetales.

Det gøres gældende, at det citerede udgør et konkret forbehold, således som begrebet er anvendt af Højesteret og nærmere uddybet ved Vestre Landsrets ovenfor citerede afgørelser.

Det gøres gældende, at A herefter, og i overensstemmelse med dansk rets almindelige regel om, at et beløb, der er udbetalt med urette, kan kræves tilbage, har krav på tilbagesøgning af det påstævnte beløb.

Det bestrides, at formuleringen ”beløbet kan reduceres” skulle indebære en begrænsning heraf, idet formuleringen ved en naturlig læsning også omfatter den situation, at erstatningen reduceres til 0 kr.

Forældelse

Det omtvistede beløb blev udbetalt den 11. november 2016 (bilag 4) på baggrund af Patienterstatningens afgørelse og i overensstemmelse med

den dagældende regel i lov om klage- og erstatningsadgang inden for sundhedsvæsenet.

Beløbet er søgt tilbage ved brev af 18. november 2019 (bilag 7), og der er efterfølgende udtaget stævning den 24. april 2020.

Det gøres principalt gældende, at forældelsesfristen for tilbagesøgningskravet tidligst kan regnes fra Ankenævnet for Patienterstatningens afgørelse i klagesagen.

A var og er som offentlig myndighed og i overensstemmelse med den dagældende lov om klage- og erstatningsadgang inden for sundhedsvæsenet forpligtet til at udbetale i henhold til afgørelser fra Patienterstatningen.

A kan ikke, mens klagesagen verserer, søge beløbet tilbage.

Da forældelseslovens udgangspunkt er, at forældelsesfristen regnes *fra det tidligste tidspunkt, hvortil fordringshaveren kunne kræve sin fordring opfyldt*, følger det heraf, at forældelsesfristen først løber (tidligst) fra Ankenævnet for Patienterstatningens afgørelse, hvorefter A kunne søge beløbet tilbage.

Der henvises i den sammenhæng til U 2017.2583 H, hvor Højesteret fastslog, at fordi et differencekrav i en arbejdsskadesag først kan forfølges, når arbejdsskadesagen er afsluttet og opgjort, begynder forældelsesfristen først at løbe fra den dato, hvor arbejdsskadesagen afsluttes.

Det bemærkes *ex tute*, at samme synspunkter for så vidt gør sig gældende under den efterfølgende retssag anlagt af sagsøgte mod Ankenævnet for Patienterstatningen, idet A heller ikke under denne sag kunne tilbagesøge beløbet.

Subsidiært gøres det gældende, at forældelsesfristen – hvis den skal regnes fra den 14. oktober 2016 – har været afbrudt først ved As klage og siden ved sagsøgtes sagsanlæg mod Ankenævnet for Patienterstatningen.

Klagesagen og den efterfølgende retssag om Ankenævnet for Patienterstatningens afgørelse var således af betydning for kravets eksistens og størrelse, jf. forældelseslovens § 21, stk. 1 (om retssager) og stk. 2 (om klagesager ved en administrativ myndighed).

Højesteret har ved U 2018.1734 H taget stilling til de nævnte bestemmelsers anvendelse under et forløb, der er parallelt med det her behandlede.

Situationen var således i denne sag, at Aarhus Business College i overensstemmelse med det i skattelovgivningen fastlagte forløb havde ført et antal klage- og retssager mod hhv. SKAT og Skattestyrelsen vedrørende spørgsmål af betydning for et moms krav. Da sagen i forhold til de underliggende spørgsmål var fremmet i overensstemmelse med lovens system herfor, var forældelsen under hele forløbet afbrudt.

På samme måde var spørgsmålet om den i sagen omtvistede erstatning i hele forløbet genstand for relevant behandling, først som følge af regionens klage og siden som følge af sagsøgte sagsanlæg, der efter fast praksis alene skulle og kunne anlægges mod Ankenævnet for Patienterstatningen som den myndighed, der havde truffet den underliggende afgørelse.

A kunne ikke have forfulgt kravet, førend sagen mellem sagsøgte og Ankenævnet for Patienterstatning var afgjort, og forældelsesfristen har derfor i denne periode været afbrudt.

Det gøres gældende, at A ved påklagen til Ankenævnet for Patienterstatningen afbrød forældelsesfristen midlertidigt efter § 21, stk. 2.

Det gøres gældende, at afbrydelsesvirkningen – der efter bestemmelsen løber indtil "1 år efter, at myndigheden har givet meddelelse om sin afgørelse" – løb indtil den dato, hvor sagsøgte hævdede retssagen mod Ankenævnet for Patienterstatningen, idet sagen først denne dato var afsluttet ved ankenævnet.

Der er tale om en sammenhængende og lovbestemt proces til prøvelse af Ankenævnet for Patienterstatningens afgørelse, hvor det beror på lovgivers valg, at det er ankenævnet og ikke regionen, der er part i sagen, men hvor Ankenævnet for Patienterstatningen de facto og de jure repræsenterer As interesser, og hvor sagens udfald – uanset resultatet – vil være direkte og umiddelbart bindende i retsforholdet mellem A og sagsøgte.

Det gøres subsidiært gældende, at den efterfølgende retssag har haft selvstændig afbrydelsesvirkning efter forældelseslovens § 21, stk. 1.

I hvert fald i en situation, hvor det beror på en udtrykkelig lovbestemmelse om domstolsprøvelsens parter, at det var Ankenævnet for Patienterstatningen og ikke A, der var part i sagen, må bestemmelsen finde tilsvarende anvendelse.

Mest subsidiært gøres det gældende, at forældelsesfristen har været suspenderet efter forældelseslovens § 14 eller princippet heri, idet A som anført under klagesagen og den efterfølgende retssag mellem sagsøgte og Ankenævnet for Patienterstatningen har været afskåret fra at forfølge sit krav.

..."

B har i sit påstandsdokument anført følgende:

" ...

2. ANBRINGENDER

Til støtte for den nedlagte påstand gøres det overordnet gældende, at A ikke har mulighed for at kræve tilbagebetaling, idet A ikke tog et (tilstrækkeligt) forbehold herfor, idet reglerne om *condictio indebiti* ikke kan føre til tilbagebetaling, at As rentepåstand ikke er opgjort med et korrekt udgangspunkt, og at det påberåbte krav under alle omstændigheder er forældet.

2.1. Intet forbehold og ingen tilbagesøgningsmulighed pga. regler om *condictio indebiti*

Følgende fremgik bl.a. af As udbetalingskrivelse, jf. bilag A (med mine fremhævelser):

Erstatningsbeløbet forfalder til udbetaling umiddelbart efter afgørelsen.

Ankefristen på 3 måneder er således ikke udløbet. Beløbet er derfor udbetalt med forbehold for, at beløbet ved eventuel anke kan reduceres. Dette betyder, at hvis A, Forsikringsenheden, hospitalet eller I selv anker sagen, og Ankenævnet for Patienterstatningen nedsætter erstatningen, så skal det for meget udbetalte beløb tilbagebetales.

I forbindelse med selve udbetalingen fremgik det med andre ord ikke, at erstatningsbeløbet helt skulle kunne bortfalde ved tilbagesøgning, men derimod alene, at der kunne blive tale om en *reduktion*. Dette kunne meget vel forstås således, at der allerede var truffet afgørelse om "skyldspørgsmålet", og at det alene ville være opgørelsesprincipperne, som kunne blive gjort til genstand for en reduktion.

Dertil kommer, at A ikke påklagede den oprindelige afgørelse om, at der var indtrådt en patientskade. For så vidt angår denne del af sagsfaktum, var dette således identisk med situationen i dommene gengivet i UfR 2018.1149 H og UfR 2018.1156 H.

Supplerende bemærkes præciserende, at A netop ikke påklagede selve principperne for opgørelsen, men derimod alene ansvarsgrundlaget og procentsatserne ved fastlæggelsen af erhvervsevnetab og varigt mén. B har altså i hele forløbet tillige haft en berettiget forventning om, at A ikke ville have nogen indvendinger imod kravets opgørelse.

2.2. Forrentning

A meddelte ved e-mail af 28. januar 2020 (bilag B), at forfaldsdagen var rykket til den 4. januar 2021. Et eventuelt tilbagebetalingskrav ville derfor heller ikke være forfaldent til betaling forud for dette tidspunkt. Forrentning ville derfor tidligst kunne regnes fra dette tidspunkt, subsidiært fra sagens anlæg.

2.3. Forældelse

Kravet ses i øvrigt under alle omstændigheder at være forældet, eftersom A har været bekendt med det potentielle tilbagebetalingskrav i mere end tre år forud for sagens anlæg.

Det bestrides, at A skulle have været forhindret i at søge beløbet tilbagebetalt på et tidligere tidspunkt. Da Patienterstatningen traf sin afgørelse, kunne A have valgt at tilbagesøge beløbet. Senest på tidspunktet for As indlevering af klage, har A i sagens natur også været bekendt med, at A senere ville tilbagesøge beløbet.

Der har således ikke været nogen hindring for at iværksætte sagsanlæg. A kunne f.eks. i forlængelse af klagesagen have nedlagt en anerkendelsespåstand, smh. princippet i dommen gengivet i UfR 2017.548 H, hvor denne mulighed må fremstå som en forudsætning for Højesterets afgørelse. Derudover kunne A have hovedinterveneret i den af B anlagte sag, jf. nærmere nedenfor.

Fristen kan med andre ord ikke regnes fra et senere tidspunkt end det, som kan fastlægges efter forældelseslovens § 3, stk. 2. A har ikke været ubekendt med den potentielle fordrings eksistens (det rejste tilbagesøgningskrav). Der er heller ikke grundlag for at anvende forældelseslovens § 14, stk. 1, idet A - som nævnt - ikke på noget tidspunkt har været afskåret fra at afbryde forældelsen ved f.eks. at nedlægge en anerkendelsespåstand.

Det er ligeledes vanskeligt at følge As synspunkt om, at forældelsesfristen skulle kunne afbrydes efter forældelseslovens § 21 i forbindelse med en retssag, hvor A ikke har været part. Det fremgår udtrykkeligt af reglerne, som i øvrigt ikke indebærer egentlig afbrydelse (men derimod kun en foreløbig 1-årig afbrydelsesvirkning), at den midlertidige afbrydelsesvirkning alene gælder for sagens parter. På dette punkt ses denne sag også at adskille sig fra den af A påberåbte dom gengivet i U.2018.1734 H.

A kunne i øvrigt også blot have hovedinterveneret i den af B anlagte retssag. Denne sag adskiller sig også på dette punkt fra den af A påberåbte dom.

..."

Parterne har under hovedforhandlingen nærmere redegjort for deres opfattelse af sagen.

Rettens begrundelse og resultat

Retten lægger til grund, at A den 11. november 2016 i forbindelse med den pligtmæssige udbetaling af erstatningen tog et tydeligt forbehold for, at et eventuelt for meget udbetalt beløb skulle tilbagebetales. B måtte således forvente, at A ville iværksætte tilbagesøgning, hvis den udbetalte erstatning efter en behandling af sagen ved Ankenævnet for Patienterstatningen viste sig helt eller delvist uberettiget.

A iværksatte tilbagesøgning af erstatningsbeløbet mere end 3 år efter, at A pligtmæssigt havde udbetalt erstatningen til B. Det er imidlertid forældelseslovens udgangspunkt, at forældelsesfristen regnes fra det tidligste tidspunkt, hvor fordringshaveren kunne kræve sin fordring opfyldt. Der er i KEL fastlagt en særlig procedure for behandlingen af sager om tilkendelse og udbetaling af erstatning i anledning af patientskader, og A kunne således tidligst kræve tilbagebetaling af erstatningen på det tidspunkt, hvor det blev konstateret, at B var uberettiget til erstatning. Retten finder på den baggrund, at forældelsesfristen – allertidligst – løber fra tidspunktet for Ankenævnet for Patienterstatningens afgørelse den 10. juli 2017, og allerede fordi A har tilbagesøgt den uberettigede erstatning hos B mindre end 3 år herefter, er As krav ikke forældet.

A har med formuleringen i mailen af 28. januar 2020 om at have "flyttet forfaldsdatoen" til den 4. januar 2021 givet B en berettiget forventning om, at tilbagebetalingskravet ikke forfaldt før denne dato. Da A endvidere undlod at tage forbehold for fortsat forrentning, er der ikke grundlag for, at tilbagebetalingskravet forrentes før denne dato.

Retten tager herefter As subsidiære påstand til følge.

Sagsomkostningerne er efter sagens værdi, forløb og udfald fastsat til dækning af advokatudgift med 60.000 kr., og af retsafgift med 27.500 kr., i alt 87.500 kr. A er ikke momsregistreret.

THI KENDES FOR RET:

B skal til A betale kr. 1.134.408,18 med tillæg af renter fra den 4. januar 2021.

B skal til A betale sagsomkostninger med 87.500 kr.

Beløbene skal betales inden 14 dage.

Sagsomkostningerne forrentes efter rentelovens § 8 a.

Vejledning

Retten har afsagt dom i sagen.

Hvis du er utilfreds med afgørelsen, kan du som udgangspunkt anke dommen til landsretten. Hvis du kun er utilfreds med dommens afgørelse om sagsomkostninger, kan du kære denne del af afgørelsen til landsretten.

Ikke alle afgørelser kan ankes eller kæres

Dommen kan kun ankes, hvis forskellen mellem byrettens dom og det resultat, du ønsker at opnå i landsretten, er over 20.000 kr. Hvis forskellen er mindre, skal du have tilladelse fra Procesbevillingsnævnet for at anke.

Landsretten kan afvise at behandle en ankesag, hvis landsretten vurderer, at der ikke er udsigt til, at sagen vil få et andet udfald i landsretten.

Du kan kun kære afgørelser om sagsomkostninger, hvis omkostningsbeløbet er fastsat til mere end 20.000 kr., eller hvis retten har bestemt, at ingen af parterne skal betale sagsomkostninger, og du kræver, at modparten skal betale mere end 20.000 kr. I andre situationer kan omkostningsafgørelsen kun kæres, hvis du får tilladelse fra Procesbevillingsnævnet.

Frister for at anke og kære

Fristen for at anke er 4 uger fra dommens afsigelse. Hvis du ikke kan anke uden en tilladelse fra Procesbevillingsnævnet, skal du indlevere en ansøgning til Procesbevillingsnævnet inden 4 uger.

Fristen for at kære omkostningsafgørelsen er 2 uger fra dommens afsigelse. Hvis du ikke kan kære afgørelsen uden tilladelse fra Procesbevillingsnævnet, skal du indlevere en ansøgning til Procesbevillingsnævnet inden 2 uger.

Sådan gør du, hvis du vil anke eller kære

Du kan anke dommen på minretssag.dk ved at trykke på knappen "Opret appel" og derefter vælge "Anke" og følge vejledningen der. Hvis du vil kære omkostningsafgørelsen, skal du vælge "Kære" og følge vejledningen der.

Hvis du ønsker at søge tilladelse til anke eller kære hos Procesbevillingsnævnet, skal du indlevere din ansøgning til Procesbevillingsnævnet. Du kan ikke indle-

2

vere ansøgningen på minretssag.dk. Du kan få mere vejledning om, hvordan du søger tilladelse hos Procesbevillingsnævnet på domstol.dk.

Du kan få mere vejledning blandt andet om retsafgift på domstol.dk.

